

Z OBSAHU	Věřící je člověk, kterému se stýská po Bohu. Homilie papeže Františka	04
	Oběť Kristova a naše. K svátku Uvedení Páně do chrámu	06
	Mučedníci nacismu: Genocidní postup nacistů proti diecézním kněžím	08
	Oni to opravdu myslí vážně! Dlouhý pochod feministek institucemi	11

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého papeže Lva Velikého († 461)

Když se náš Pán Ježíš Kristus narodil jako pravý člověk, aniž by přitom přestal být pravým Bohem, stal se zárodkem nového stvoření a ve svém zrození dal lidskému rodu duchovní počátek. Což může naše mysl pochopit toto tajemství? A může snad nějaký jazyk vypovědět, jak velká je to milost? Nepravost se vrací do nevinosti, staroba do mládí, cizí jsou přijímáni za vlastní a dědictví připadá lidem zvenčí.

Probud' se, člověče, a poznej důstojnost své přirozenosti. Rozpomeň se, že jsi byl učiněn k obrazu Božímu; ten byl sice v Adamovi porušen, ale v Kristu znovu obnoven. Uživej viditelných stvoření, jak se sluší a patří, stejně jako užíváš zemi, moře, nebe, vzduch, prameny a řeky. A všechno, co na nich je krásné a podivuhodné, ať ti slouží ke chvále a slávě Stvořitelově.

Tělesného světla se dotýkej tělesným smyslem, ale celou silou své mysli objímej to pravé světlo, které osvícuje každého člověka, přicházejícího na tento svět. O tom světle říká Prorok: *Přistupte k němu a budete osvíceni a vaše tvář se nebude zardívat.* Jsme-li totiž chrámem Božím a Boží Duch v nás přebývá, má to, co má každý věřící ve své duši, větší hodnotu, než to, čemu se obdivuje na nebi.

Jelikož jsme byli znovuzrozeni pro budoucnost, nepropadněme dobrou časnému, ale zaměřme se na dobro věčné. A abychom se mohli víc přiblížit k poznání své naděje, uvažujme o tom, co naší přirozenosti dala Boží milost. Slyšme, co říká apoštol: *Jste už přece mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.* S tím, který žije a kraluje s Otcem a Duchem Svatým po všechny věky věků! Amen.

Obětování Páně. Foto: Flickr, moederns (CC BY 2.0)

Do bouří našeho života

Do měsíce února vstupujeme svátkem Uvedení Páně do chrámu, jehož historie i náplň je tak bohatá, že stojí za to, krátce se nad nimi zastavit.

Odborníci na liturgii sledují počátky tohoto svátku v Jeruzalémě na konci 4. století, odkud se rychle rozšířil po východním křesťanském světě pod názvem *Hypapanté*, tedy setkání. Název jednak odkazuje na setkání spravedlivých Simeona a Anny s Kristem v chrámě, kam ho Panna Maria přinesla, v hlubším smyslu ale i na setkání Starého zákona s Novým ve výše zmíněných postavách.

Na křesťanský západ se svátek dostal v průběhu 6. století. V Římě papež Sergius I. (papežem byl 687–701) připojil k liturgickému slavení svátku procesí předcházející mši svaté. Emeritní papež

Benedikt XVI. v jedné své hromiční promluvě připomněl, že právě tímto průvodem se svícemi se podařilo vytlačit a jaksí přeznačit hlučný pohanský průvod – tzv. Amburbale (tato tradice v Římě přežívala ještě dlouho poté, co se stal – alespoň formálně – křesťanským). Aby křesťané vyjádřili kontrast mezi jejich liturgickým slavením a tímto pohanským „karnevalem“, konal se průvod v černých, resp. fialových oděvech (tedy v kajících barvách).

I zde se tedy vyskytuje motiv setkání: pohanský svět, který svým bezuzdným řáděním chce jen přehlušit vlastní prázdnotu, temnotu a nevykoupenost, se setkává s Kristem – světlem světa, ale také světlem k osvícení pohanů. Křesťan-

Dokončení na str. 2

Mons. Josef Hrdlička při mši svaté oslavě svých narozenin 21. ledna v katedrále svatého Václava
Foto: © Langer Pavel / Člověk a víra

Olomoucký biskup Josef Hrdlička oslavil 75 let

Světící biskup olomoucký, ale také autor duchovní literatury, překladatel poezie a autor řady písní v Kancionálu Mons. Josef Hrdlička dovršil 19. ledna 75 let svého života. Toto jubileum oslavil spolu s věřícími mší svatou 21. ledna v katedrále svatého Václava.

Mons. Josef Hrdlička je rodákem z Velkých Opatovic. Po střední škole pracoval nejprve v dělnické profesi. Pro své náboženské smýšlení mohl vysokoškolská studia započít teprve roku 1967, kněžské svěcení přijal roku 1972. V duchovní službě působil např. v Ostravě, Hoštejně či Liptani. Od dubna 1990 je pomocným biskupem olomouckého arcibiskupa a děkanem Metropolitní kapituly u svatého Václava v Olomouci. V rámci České biskupské konference je členem Komise pro liturgii, kterou dlouhodobě vedl, a předsedou Rady pro kulturu a památky.

Je respektovanou osobností a nedílnou součástí duchovního, kulturního, uměleckého a hudebního života. Zasloužil se o rozvoj církevního školství, inicioval a realizoval řadu hudebních, uměleckých, kulturních a literárních počinů a dlouhodobě podporuje vysokoškolskou pastorační v Olomouci.

Znám je souborem překladů ze světové duchovní literatury a poezie. Uspořádal výběr ze světové a české literatury *Mezi setbou a sklizní: slovesné umění a krásná literatura v rodinné katechezi* (2012). Je autorem knih *Stručná homiletika* (1991), *Strmou stezkou* (1997), *Pane, ty víš všechno* (2004), *Probuď se, citero a harfo* (2006). Textařsky spolupracuje se Zdeňkem Pololáníkem. Je autorem řady duchovních písní pro Kancionál. Naposled se autorsky podílel na libretu opery *Noc plná světla*, která vznikla na motivy divadelní hry proslulého francouzského dramatika Paula Claudela. Světová premiéra se konala v Olomouci roku 2013.

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

né odpovídají na chaos a temnotu okolního světa modlitbou, pokáním a snahou vnášet do něj světlo Kristovo.

Tato zajímavá symbolika historie slavení hromničního procesí je stále aktuální. Okolní svět nepotřebuje naše mravokárné kázání o tom, jak je zkažený a špatný. Ničemu nepomůže ani povýšený komplex vícecevnosti (k němuž křesťané tváří v tvář pohanské společnosti vždy byli pokoušeni) a považování se za lepší než „ti druzí“. Jsme posláni, abychom temnoty okolního světa i našich vlastních srdcí prozářili světlem, které nevychází z nás samotných a našich výkonů nebo akčních plánů, nýbrž ze samotného Krista. Pán dává své světlo jen tomu, kdo dokáže „ztrácet čas“ modlitbou a ztrácet sám sebe obětí a pokáním. Je signifikantní, že nejvíc nespokojení se světem a děním v něm (ale také nejvíce zoufalí a pesimističtí) bývají ti, kdo se nemodlí.

Hromniční svíčka v našich domovech nám tak může připomínat potřebu zapálit ji vždy, když různé bouře našeho života budou chtít odložit nebo odstranit modlitbu a oběť. Jen díky nim budeme moci přinášet druhým světlo Kristovo – symbol naděje.

*P. Petr Havlík
farní vikář řk farnosti Vlašim*

Kardinál Parolin: Evropa potřebuje duši

Evropská unie přinesla mnoho dobrého, dnes však prožívá krizi. Je potřeba vrátit jí duši a vrátit se k úmyslu jejích otců zakladatelů, kteří byli lidmi silných a hlubokých přesvědčení – řekl v Davosu kardinál Pietro Parolin. Vatikánský státní sekretář stojí v čele delegace Svatého stolce na světovém ekonomickém fóru. Ve svých vystoupeních mluvil o krizi v současném světě a úkolech vatikánské diplomacie.

„Aktivita Svatého stolce se velmi rozšířila, především díky osobnímu přispění papeže Františka, který na sebe vzal roli vůdce. Svatý otec vytyčil tři cíle vatikánské diplomacie: boj s chudobou, budování mostů a úsilí o mír. Jedním z hlavních úkolů Svatého stolce je také ochrana a prosazování náboženské svobody, která je základním lidským právem. Je-li respektována, zachovávají se také jiná práva. Pokud chceme zachránit lidstvo, nemůžeme pohrdat otevřeností člověka transcendentí. Člověka nelze zredukovat na výhradně materiální aspekty. Pokud se nám nepodaří zachovat tento transcendentní rozměr, budoucnost lidstva bude skutečně temná. Proto bych chtěl posílit roli náboženství, které nelze vytlačovat pouze do soukromého života. V tomto kontextu je třeba také připomenout terorismus, který je evidentní manipulací náboženstvím,“ řekl kardinál Parolin.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Vyšel dokument „Role Panny Marie v díle spásy“

Dne 1. ledna 2017 vydala teologická komise Mezinárodní mariánské asociace (International Marian Association), tj. asociace sdružující více než 100 teologů, biskupů, kněží, řeholníků a laických vedoucích z více než dvaceti zemí, kteří jsou oddáni v plnosti pravdy a lásky Panně Marii, Matce Ježíšově, desetistránkový dokument nazvaný „Role Panny Marie v díle spásy: dokument teologické komise Mezinárodní mariánské asociace“. Tento dokument s úctou žádá, aby papež František v roce 2017 veřejně uznal a vyznamenal Pannu Marii, Ježíšovu Matku, jako „Spoluvykupitelku s Ježíšem Vykupitelem“ během stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě v Portugalsku.

V dokumentu, který vytvořilo 33 členů teologické komise, se mimo jiné uvádí: „Mariiným svobodným souhlasem s přinesením Ježíše Spasitele do světa (Lk 1,38) započala její jedinečná účast s Ježíšem a v podřízenosti jemu na díle lidské spásy. Mariina jedinečná účast s Ježíšem na díle spásy je úplně závislá na jeho nekonečných zásluhách jakožto jediném Božím Spasiteli. Její podíl na výkupném díle Ježíšově nijak nezastihuje, ani nezmenšuje jeho spásné vítězství, ale spíše manifestuje jeho sílu a plodnost.“

Dokument je zakončen slovy: „Věříme, že veřejné uznání Mariiny opravdové a ustavičné role s Ježíšem na spásném díle Vykoupení bude oprávněně slavit roli lidstva v Božím plánu spásy a povede k uvolnění historicky významných milostí skrze ještě mocnější uplatnění mateřské úlohy Naší Paní v přímluvách za Církev a celé lidstvo dnes.“

TZ

Biskup Sako: Nevzdáváme se, pečujeme o svou zemi, o své domovy

Chaldejský biskup a babylónský patriarcha Louis Raphaël I. adresoval věřícím u příležitosti vánočních svátků dopis, v němž připomíná důležitost míru a nutnost stavět se proti fanatismu a násilí. Kromě jiného zde píše: „Vánoce nabízejí nový život a lepší budoucnost, jak uvedl papež František, který nás vyzval, abychom vedli život míru, po kterém lidstvo touží a který ukončí všechny války a boje. V důsledku toho je naléhavě zapotřebí dospět k národní jednotě v Iráku, a to na obou úrovních – jak celoirácké, tak na úrovni regionální vlády (Kurdistanu). Je rovněž nezbytné, abychom nyní přijali novou kulturu pro nové období, která nám zajistí klidné společné soužití. Iráčtí představitelé tudíž musí vybudovat silný občanský stát, revidovat současný vzdělávací systém, kmenovou mentalitu, jež má sklony k pomstě a závistivosti, a nahradit ji mentalitou otevřené kultury, která bude usilovat o ozdravení lidí a učit je vhodným lidským a morálním hodnotám, na nichž je založena každá integrovaná společnost.“

V této vánoční době a v nastupujícím novém roce 2017 vás vyzývám, abyste zintenzivnili své modlitby, aby skončily války a strádání, kterými lidé trpí, zejména civilisté včetně dětí a vysídlených rodin. Dotýká se jich i zničená infrastruktura jejich domovských měst v Iráku, Sýrii, Jemenu, Libyi i jinde na světě. Vyzývám talé světové lídry, aby vytrvale usilovali o mír a spravedlnost a chránili životy lidí a respektovali jejich důstojnost... V této mimořádné době vás žádám, abyste lpěli na své zemi, udrželi si své domovy a dobré vztahy se všemi složkami irácké společnosti, místo abyste ustupovali, báli se a stali se obětmi nahodilé emigrace. Vyzývám vás, abyste se zapojili do práce humanitárních, vzdělávacích, sociálních, zdravotnických a politických institucí, a přispěli tak k šíření a propagaci tolerance, přijímání druhých, vzájemného respektu a spolupráce v rámci jednoty a rozmanitosti, na čemž lze vytvořit pevný základ pro integrovanou občanskou společnost dalekou sektářských podob, která bude ctít naši zemi a sloužit našim občanům.“

Saint Adday

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

Blíží se svátek svatého Tomáše Akvinského, který bude letos zároveň zakončením jubilejního roku – 800. výročí schválení dominikánského řádu. Děkujeme Bohu, že povolal Řád bratří kazatelů k životu a že nám dal takové světlo ve svatém otci Dominikovi. Po celý rok jsme chválili Pána, i za všechna charismata, milosti a požehnání, kterými nás v průběhu osmi staletí obdaroval. Kolik svatých bratří a sester vyšlo z dominikánských řádů? Je těžké spočítat jen ty, kteří byli Církvi vyzvednuti k liturgické oslavě.

Svatý Tomáš patří mezi nejlepší syny dominikánské rodiny. Je především svatým řeholníkem, milujícím Krista nade vše a prodlávajícím hodiny před křížem na modlitbách či sloužícím v hlubokém usebrání Nejsvětější Oběti. V Církvi i za jejími hranicemi je svatý Tomáš znám svou obdivuhodnou učeností a udivujícím dílem, které nám zanechal na poli teologickém i filosofickém. Dodnes čerpáme z hloubek zjevených Božích tajemství, kam nám *Doctor Angelicus* prošlápl cestu. Každý člověk se může opřít i o četné poznatky filosofického realismu, které svatý Tomáš s lehkostí a jasností předestřel – ať jde o člověka, svět, jsoucno, řád dobrého života či o samotného Boha.

Největší bídou jakékoli společnosti je, když neuznává pravého Boha. Může to být proto, že lidé příliš vězí v materialismu a pachtí se jen po tělesných požitcích. Často je to i proto, že se lidé nacházejí v zajetí nějaké živé ideologie a že se mylně domnívají, že uznávání Boží existence je vědou překonané. Opak je pravdou. Právě popírání Boha se přiči zdravému rozumu. Vždyť svatý Tomáš formuloval pět objektivních rozumových cest, díky kterým může každý člověk poznat, že Bůh je. Existence vesmíru včetně nás lidí není v posledku vysvětlitelná v rámci vesmíru, tj. z něho samotného, ale odkazuje za něj, tj. k přesahné Příčině. A tato Příčina má nutně božské atributy, které jsou též přístupné našemu rozumovému poznání. Zůstaňme tedy rozumní.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy

VĚŘÍCÍ JE ČLOVĚK, KTERÉMU SE STÝSKÁ PO BOHU

Homilie papeže Františka na slavnost Zjevení Páně

Giotto di Bondone: Zjevení Páně (cca 1325). Foto: Wikimedia Commons

„Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit“ (Mt 2,2).

Těmito slovy nás mudrci, přišli ze vzdálených zemí, seznamují s tím, proč vážili tak dlouhou cestu: aby se poklonili novorozenému králi. Uvidět a poklonit se – tyto dvě činnosti vynikají z podání evangelia: uviděli jsme hvězdu a chceme se poklonit.

Otevřenost

Tito muži uviděli hvězdu, která je přiměla vydat se na cestu. Objev neobvyklého úkazu na nebi uvolnil celou řadu nesčetných událostí. Nebyla to hvězda, která zazářila výlučně pro ně, a neměli

Mudrci se mohli klanět, protože měli odvahu vykročit, a když padli na zem před maličkým, chudým a bezbranným Dítětem, objevili Boží Slávu.

ani nějakou zvláštní DNA, aby ji objevili. Jak správně konstatoval jeden církevní otec, mudrci se nedali na cestu proto, že uviděli hvězdu, nýbrž uviděli hvězdu, protože byli na cestě (srov. svatý Jan Chrysostom). Měli srdce otevřené horizontu a mohli spatřit, co jim ukazovalo nebe,

protože v sobě měli touhu, která je hnala. Byli otevření novosti.

Stesk po nebeské vlasti

Mudrci tak představují portrét věřícího, tedy člověka, kterému se stýská po Bohu a který cítí, že mu chybí domov, nebeská vlast. Jsou obrazem všech těch lidí, kteří si ve svém životě nedali umrtvit srdce.

Svatý stesk po Bohu plyne z věřícího srdce, které ví, že evangelium není minulá, nýbrž přítomná událost. Svátý stesk po Bohu nám umožňuje mít oči otevřené před každým pokusem o redukování a ochuzení života. Svátý stesk po Bohu je věřící paměť, která se vzpírá prorokům zkázy. Tento stesk je tím, co uchovává našiv naději věřící obce, která týden co týden úpěnlivě prosí slovy: „Přijď, Pane Ježíši!“

Právě tento stesk vedl starce Simeona, aby chodil denně do chrámu s jistotou, že jeho život neskončí, dokud nebude mít v náručí Spasitele. Tento stesk přiměl marnotratného syna vymanit se z destruktivního postoje a vyhledat náruč svého otce. Tento stesk vnímal ve svém srdci pastýř, který zanechal devadesát devět ovcí, aby šel hledat tu ztracenou, a zakoušela ho také Marie Magdalena onoho nedělního rána, když se ubírala ke hrobu, kde ji potkal vzkříšený Mistr. Stesk po Bohu nás vytahuje ven z našich deterministických ohraničení, která nás nutí myslet si, že se nic nedá změnit. Stesk po Bohu je postoj, který láme nudný konformismus a nutí nás, abychom se zasadili o onu změnu, po které toužíme a kterou potřebujeme. Stesk po Bohu má svoje kořeny v minulosti, ale nekončí tam, nýbrž hledá budoucnost. Věřící „nostalgik“, podněcovaný svojí vírou, hledá Boha jako mudrci na těch nejodlehlejších místech dějin, neboť ve svém srdci tuší, že jej tam očekává Pán. Jde na periferii, na hranice a na místa nedotčená evangeliem, aby se mohl setkat se svým Pánem; a nepočíná si přítomni-

kerak nadřazeně, nýbrž jako žebrák, který nemůže ignorovat oči toho, pro něhož je dobrá zvěst dosud neznámým územím.

Zděšení malověrných

Opačný postoj měli v Herodově paláci jen pár kilometrů od Betléma ti, kdo si neuvědomovali, co nastává. Zatímco mudrcové byli na cestě, Jeruzalém spal. Dřímá společnost s Herodem, který, místo aby hledal, spal také. Pohroužen ve spánku umrtveného svědomí. A zděsil se. Je to zděšení, které se před novostí, jež převrací dějiny, uzavírá do sebe, do svých závěrů, svých poznatků a úspěchů. Je to zděšení toho, kdo sedí na svém bohatství a neumí dohlédnout dál. Zděšení, které se rodí v srdci toho, kdo chce kontrolovat všechno a všechny; zděšení toho, kdo je pohroužen do kultury vítězství za každou cenu; kultury, ve které je místo pouze pro „vítěze“ a za jakoukoli cenu. Zděšení, které se rodí ze strachu a obav z toho, co nám klade otázky a ohrožuje naše jistoty a pravdy, naše způsoby přilnutí k tomuto světu a životu. Herodes měl strach, který jej přiměl hledat bezpečí ve zločinu. „*Necas parvulos corpore, quia te necat timor in corde* – Vraždíš tyto maličky jen proto, že vraždíš strach ve svém srdci“ (svatý Quodvultdeus, *Sermo* 2, modlitba se čtením ze svátoku Svatých nevinů 28. prosince).

Chceme se poklonit. Oni mužové přišli z Východu, aby se poklonili, a přišli na místo, které je vlastní králi: do paláce. Přišli tam – a to je důležité – na základě svého hledání. Bylo to důležité místo, protože králi náleží narodit se v paláci a mít svůj dvůr a své poddané. Je to znamení moci, úspěchu a zdařilého života. A je možné očekávat, že tento král bude uctíván, obávaný a že mu bude pochlebováno, avšak nikoli, že bude milován. Toto jsou mondénní schémata, drobní bůžci, kterým vzdáváme poctu: kult moci, zdání a nadřazenosti. Idoly, které slibují pouze smutek, otroctví a strach.

Nečekaný Bůh

A právě tam začínala ta delší cesta, kterou se museli vydat tito mužové, přišli zdaleka. Tam museli projevit tu nejobtížnější a nejkomplicovanější neohroženost, totiž objevit, že to, co hledali, nebylo v paláci, nýbrž na místě, které je jinde nejen zeměpisně, ale i existenčně. Tam neviděli hvězdu, která je přiměla objevit Boha, který chce být milován, což je možné jedině ve znamení svobody, a nikoli tyranie; objevit, že pohled tohoto neznámého, ale vytouženého krále neponižuje, nezotročuje a neuvěžňuje. Objevit, že Boží pohled pozvedá, odpouští a uzdravuje. Objevit, že Bůh se chtěl narodit tam, kde

jsme jej nečekali a možná ani nechtěli. Anebo kde jej nezřídka popíráme. Objevit, že Boží pohled objímá raněné, znavené, týrané a opuštěné a jeho síla a jeho moc se jmenuje milosrdenství. Jak vzdálený je pro některé Betlém od Jeruzaléma!

Neschopnost klanět se

Herodes se nemohl poklonit, protože nechtěl, ani nemohl měnit svůj pohled. Nechtěl se přestat klanět sobě samému a věřit, že s ním všechno začíná i končí. Nemohl se klanět, protože usiloval o to, aby se klaněli jemu. Ani kněží se nemohli klanět, protože věděli mnoho, znali proctví, ale nebyli ochotni putovat, ani se změnit.

Mudrci pocítovali stesk, nechtěli už obvyklé věci. Měli dost zvyklostí a byli znuděni a navěni Herodem svojí doby. Avšak tam, v Betlémě, byl příslib novosti, příslib nezištnosti. Tam se dělo něco nového. Mudrci se mohli klanět, protože měli odvahu vykročit, a když padli na zem před maličkým, padli na zem před chudým, padli na zem před bezbranným, padli na zem před neobvyklým a nepoznaným betlémským Dítětem, objevili Boží Slávu.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

JÍT TAM, KDE JE NAŠE NADĚJE

Z papežova kázání z Domu svaté Marty

Líní křesťané, kterým se nechce jít vpřed, křesťané, kteří nebojují, aby věci měnili a dělali nové věci, jež by prospěly všem... takoví jsou líní, zaparkovaní křesťané, kteří v Církvi našli hezké parkoviště. A když říkám křesťané, myslím tím laiky, kněze i biskupy... všechny. Takoví zaparkovaní křesťané však existují! Pro ně je Církev parkoviště, které chrání život, a využívají všech možných zabezpečení.

Křesťany dělá odvážnými naděje, zatímco líní křesťané jsou bez naděje, v penzi. Je krásné jít po mnoha letech práce do penze, avšak prožít v penzi celý

život je nepěkné. Naděje je však kotvou, které se držíme, abychom zápasili i v těch nejtěžších momentech. Naděje, ta, která neklame, a sahá dál. „V této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši“ (Žid 6,19). Naděje je kotvou, kterou jsme hodili a držíme se provazu, ale jdeme tam, kde je naše naděje. Neříkat si „Ano, nebe je krásné, ale já zůstanu...“ Nikoli! Naděje znamená bojovat, držet se provazu a dojit až tam. V každodenním boji je naděje ctnost horizontů, nikoli uzavřenosti! Možná je ctností, která je chápána nejméně, ale je nejsilnější. Naděje a život v na-

ději se stále odvážným pohledem vpřed. Někdo může říci: „Ano, otče, ale někdy přijdou těžké chvíle, všechno je temné, co potom?“ Chytni se provazu a vydrž!

Položme si otázku: Jaký je můj život víry? Je to život s horizontem, nadějí a odvahou jít vpřed, anebo vlažný život, který nedovede přečkat nepěkné chvíle? Kéž nám Pán daruje milost, abychom překonali svoje sobectví a nebyli zaparkovaní, sobečtí křesťané, kteří hledí jen na sebe, nedovedou pozvednout hlavu a dívat se na něho.

Radio Vaticana

OBĚŤ KRISTOVA A NAŠE

Úvaha u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu

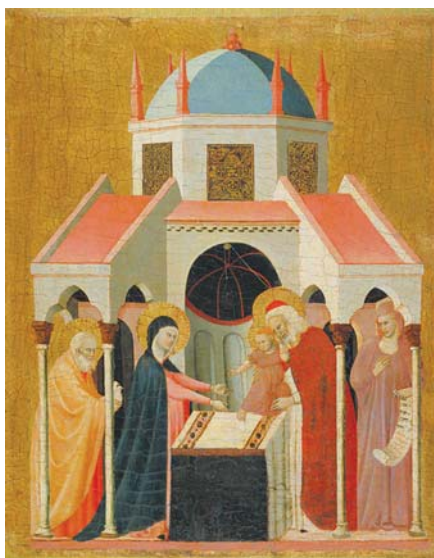
Jaký je význam Uvedení Páně do chrámu, této události ze života Pána Ježíše, Panny Marie a svatého Josefa, o které nám podává zprávu evangelista Lukáš?

Dne 2. února oslavíme jako obvykle svátek Uvedení Páně do chrámu, lidově nazývaný Hromnice, který je zároveň Světovým dnem zasvěceného života: biskupové se právě tento den setkávají s řeholníky a řeholicemi, kteří žijí a působí v jejich diecézích. Jaký je význam této události ze života Pána Ježíše, Panny Marie a svatého Josefa, o které nám podává zprávu svatý evangelista Lukáš (Lk 2,22–40)? Proč ji takto oslavujeme? Proč o ní také rozjímáme ve čtvrtém tajemství radostného růžence? Proč je zvláštním způsobem spojena s řeholním životem a se zasvěceným životem vůbec?

Maria a Josef přinášejí do jeruzalémského chrámu vtěleného Boha

Podle evangelia svatého Lukáše víme, že k této události došlo v jeruzalémském chrámě čtyřicet dní po Ježíšově narození. Panna Maria a svatý Josef přinášejí dítě Ježíše do tohoto chrámu, aby „ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!““ (Lk 2,22–23) Maria se přitom také podrobuje zákonnému očišťování. Jako chudší rodina neobětují za své dítě beránka, ale pouze „pár hrdliček nebo dvě holoubata“ (Lk 2,24).

Navenek se zdá, že se neděje nic mimořádného: zdá se, že se jedná o jedny z řady dalších manželů, kteří v té době přinášejí svého prvorozeného syna do chrámu, navíc nepříliš zámožné. Pokud ovšem podstoupíme „od jevu k jeho základu“¹ a pokusíme se alespoň trochu poodhrnout závěs této události, můžeme vidět, že se jedná o něco zcela mimořádného a „nebetičného“: že se jedná o *tajemství*. Vždyť to malé a krásné děťátko v Mariině náručí není nikdo jiný a nikdo menší než samotný Bůh, vtělený Syn Boží.

Mistr z Rimini: Uvedení Páně do chrámu (cca 1330)
Foto: Wikimedia Commons

Kolik různých obětí bylo již v jeruzalémském chrámě přineseno! A přece tato Ježíšova oběť, navenek nenápadná, je všechny naplňuje a zároveň nekonečně přesahuje.

Kristus obětuje v jeruzalémském chrámě sám sebe

Je důležité si uvědomit, že je to poprvé, co se Ježíš jako člověk dostává do jeruzalémského chrámu, tohoto „srdce“ Izraele. Byl zde už přítomen po mnohá staletí a je tu přítomen jako Bůh. Na tomto posvátném místě byl a je přítomen jako ten, kdo byl a je spolu s Otcem a Duchem Svatým vzýván v modlitbách; komu zde spolu s Otcem a Duchem Svatým byly a jsou přinášeny různé oběti.

Nyní zde však není pouze přítomen jako ten, kterému jsou jakožto Bohu přinášeny oběti, ale zároveň jako ten, kdo je jako člověk obětován, tj. jako obětní dar. Není tu přítomen jen jako ten, kterému jsou jakožto Bohu přinášeny oběti, ale současně jako ten, kdo jako člověk obětuje. On v této chvíli přináší svému Otci nekonečné počty klanění, chvály, díkyvzdání, smíru a prosby. Je sice malým dítětem, ale zcela mimořádným: dítětem, které již od chvíle svého lidského početí patří na Boha tváří v tvář. Proto je něčeho takového nyní schopen. Vždyť už ve chvíli svého příchodu na svět řekl: „Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“ (Žid 10,7)

Kolik různých obětí bylo již v jeruzalémském chrámě přineseno! A přece tato Ježíšova oběť, navenek nenápadná, je všechny zpečetuje a naplňuje a zároveň nekonečně převyšuje a přesahuje. Je tou, k níž byly tyto předchozí starozákonní oběti zaměřeny jako k svému cíli: je jejich završením a současně překročením.

Kristova oběť je spoluobětována Marií a Josefem

Není také nevýznamné, že tato Kristova oběť nekonečné hodnoty je přinášena rukama Panny Marie, jeho Matky, a svatého Josefa, jeho pěstouna a zákonitého otce.² Víra Marie, „blahoslavené, která uvěřila“ (srov. Lk 1,45), a svatého Josefa, „muže spravedlivého“ (srov. Mt 1,19), je dokonalá a bohatě osvětlená Duchem Svatým. Proto oba očima této své víry „vidí“ neviditelné (srov. Žid 11,27) a chápou, že se jejich božský Syn v těchto chvílích obětuje svému nebeskému Otci. Duch Svatý harmonizuje jejich srdce s Ježíšovým Srdcem a působí, že oni společně s ním spoluobětují: působí, že i oni obětují Otci své Dítě a spolu s ním obětují sami sebe.

Kristova vrcholná oběť na kříži a Mariino spoluobětování pod křížem

I když Kristova oběť v jeruzalémském chrámě a spoluobětování Panny Marie a sv. Josefa je něco tak nesmírného, není ještě úplným vrcholem. Tím vrcholem všech vrcholů – středobodem, k němuž vše předchází ve světě směřuje a od něhož se vše následně odvíjí – je Kristova oběť na kříži, zpečetěná jeho slavným zmrtvýchvstáním. K ní se tudíž také vztahuje a ji předjímá Ježíšovo obětování v jeruzalémském chrámě.

Dalšími postavami, které vystupují při Ježíšově uvedení do chrámu, jsou dva proroci, respektive prorok, svatý stařec Simon, a prorokyně svatá Anna. I oni svým prorockým zrakem pronikají pod povrch věcí a mluví, a tak působí, že tato událost není tak úplně nenápadná a něco z jejího vnitřního světla proniká navenek. A právě v prorockých slovech Simeonových je Ježíšova oběť na kříži už nyní přítomna. Jeho slova: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat“ (Lk 2,34), ukazují na to, že Ježíšovo obětování v jeruzalémském chrámě se o 33 let později završí v jeho oběti na kříži. Stejně jako jeho slova k Panně Marii: „I tvou vlastní duši pronikne meč“ (Lk 2,35), ukazují na to, že Mariino spoluobětování se o 33 let později dovrší v jejím stání a spoluobětování pod křížem.

Mše svatá jako zpřítomnění Kristovy oběti a naše spoluobětování

Kristova oběť na kříži má takové rozměry – samotný vtělený Bůh se obětuje Otci a za nás –, že nemohla nebyť jediná: to na více místech velmi zdůrazňuje list Židům. Zároveň ovšem nemohla a nemůže nebyť znázorňována a zpřítomňována na různých místech a v různých dobách, aby lidé všech dob a míst měli možnost účastnit se jí a přijmout její spásonosné plody. Jak víme, podle Ježíšova moudrého a láskyplného ustanovení při poslední večeři se tak děje skrze oběť mše svaté. Mše svatá je tak podle vyjádření svatého Tomáše Akvinského „názorným obrazem Kristova utrpení“ (*imago repraesentativa*

Obřad řeholních slibů. Foto: Flickr, Province of Saint Joseph (CC BY-NC-ND 2.0)

S Kristovou obětí při mši svaté máme spojovat oběť celého svého života, všechny naše radosti a bolesti, modlitby, práce, různé úkoly i náš odpočinek.

passionis Christi).³ Když jsme přítomni na mši svaté, jsme tudíž přítomni na samotné Kristově oběti, předznamenané jeho obětováním v jeruzalémském chrámě a dovršené na kříži.

Spoluobětování Panny Marie a svatého Josefa v jeruzalémském chrámě a Mariino spoluobětování pod křížem nám pak ukazují, jak máme být účastni této Kristovy oběti při mši svaté: máme s knězem, který představuje samotného Krista Velekněze a jedná v jeho osobě, obětovat Bohu Otci tu nejcennější oběť klanění, chvály, díkyvdání, smíru a prosby, totiž jeho Syna Ježíše Krista, a s touto nejvyšší obětí spojovat oběť celého svého života, všechny jeho radosti a bolesti, modlitby, práce, různé úkoly i náš odpočinek.

Celopal zasvěceného života, spojený s Kristovou obětí

To jistě platí a má platit o všech věřících, avšak zvláštním způsobem o řeholnicích a zasvěcených osobách vůbec. Vždyť oni

svými sliby odevzdali Bohu všechno: slibem chudoby vnější dobra, slibem čistoty své tělo a slibem poslušnosti svou vůli. Tradice zde proto neoprávně hovoří o celopal. Učinili tak při mši svaté, v níž tento svůj celopal spojili s celopalem Kristovým. Každá další mše svatá je pak pro ně příležitostí, aby toto své celoživotní obětování, spojené s Kristovou obětí, obnovovali.

Kéž je tedy pro ně a pro všechny věřící mše svatá stále více a hlouběji „vrcholem a pramenem“ (*culmen et fons*)⁴ celého jejich života!

P. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angeliku v Římě

¹ Sv. JAN PAVEL II.: Encyklika *Fides et ratio*, č. 83.

² To před nějakým časem zdůraznila Slovenská biskupská konference, když do formulace čtvrtého tajemství radostného růžence po jménu *Ježíš* nechala vložit zmínku o svatém Josefovi: „kterého jsi, Panno, se svatým Josefem v chrámě obětovala“.

³ *Summa theologiae* III, q. 83, a. 1, co.

⁴ DRUHÝ Vatikánský koncil: Konstituce *Sacrosanctum concilium*, č. 10.

MUČEDNÍCI NACISMU

Genocidní postup nacistů proti diecézním kněžím

Hitlerovské okupační úřady v Polsku na rozdíl od jiných obsazených zemí nezatýkaly kněze pouze jako jednotlivce na základě skutečných nebo vykonstruovaných obvinění, ale systematicky a postupně likvidovaly celý kněžský stav.

Zatýkání polského duchovenstva mělo převážně masový charakter. Nikdo nevznesl obžalobu, neprobíhalo žádné policejní vyšetřování a nekonal se žádný soudní proces. Kněží byli vězněni a odesíláni do koncentračních táborů jen na základě pouhé příslušnosti ke kněžskému stavu, další důvody se staly zbytečnými. Proto také ve statistice polských duchovních, kteří přišli do Dachau, chybí na rozdíl od kněží jiných národností příčina zatčení a rozsudek.

V Poznani v březnu 1940 bylo např. zatčeno hromadně 30 farních kněží a deportováno do koncentračních táborů. Gestapo si pro ně přijelo nákladními auty. Tato akce se během několika následujících týdnů opakovala. Poznaň ovšem ležela v tzv. Župě Povartí, kde měla být katolická církev zlikvidována jako celek, jak jsme psali v minulých dílech seriálu.

Umučení děkana Laskowského

V Generální gubernii si však gestapo a SS nepočínaly o nic lépe než v Povartí. Zajištěným kněžím nabízeli svobodu, když

podepíší prohlášení, že opouštějí svou službu a odcházejí do civilního zaměstnání. Případy, kdy uvěznění kapitulovali, byly však velmi výjimečné. Duchovním nejprve odebrali všechny peníze a cennosti a poté je internovali ve věznicích gestapa v Polsku, odkud je následně odesílali do koncentračních táborů, nejčastěji do Dachau. Před odjezdem příslušníci SS nikdy nevynechali bití vězňených kněží holemi. Totéž se opakovalo po příjezdu do kteréhokoli koncentračního tábora. V lágru v Gusenu řekli po kruté nakládačce nově přibylým kněžím toto: „Nebudete zde mít ani právního zástupce, ani veřejného obhájce, ani soudce, aby odsuzoval ty, kteří vám ublížili. Nebudete zde mít nikoho, kdo by se vás zastal. Budete-li zabiti, nikdo si toho nevšimne. Jste úplně vydáni na pospas kápům. Ty musíte bezpodmínečně poslouchat.“

V srpnu 1940 přijel do Gusenu transport se 150 polskými kněžími. Nacisté paušálně zařazovali vězněné katolické duchovní na těžké práce v kamenolomech. Museli nosit na zádech nebo vozit na trakačích těžké kvádry do tábora. Tak se stalo i nově příchozím polským kněžím. Po důkladném zbití ihned odešli na práci do kamenolomu. Mezi nimi byl i děkan města Lwówek Włodzimirz Laskowski. Na toho se kápoové speciálně zaměřili. Nařídili mu nejdříve, aby nosil kameny tryskem, když toho pro svoji fyzickou slabost nebyl schopen, bili ho palicemi a kameny po hlavě, povalili na zem a kopali do prsou. Jeden spoluvězeň se ho otázal: „Proč vám to, pane děkane, udělali?“ Zraněný odpověděl: „Protože jsem kněz.“

Odmítli ho dokonce přijmout na nemocniční oddělení. Ponechali jej těžce zraněného a zakrvaveného na ubikaci, kde kápoové pokračovali v krutém bití

Bl. Władysław Demski. Foto: <http://pejliculadellholocaustojudio.blogspot.cz>

a kopání tohoto muže, který s výkřiky bolesti pomalu dokonával. Dokonce i ošetřovatel, jenž byl k děkanovi Laskowskému nakonec zavolán, místo poskytnutí pomoci vzal kyj a doslova jej umlátil k smrti.

V roce 1999 byl P. Laskowski ve skupině 108 polských mučedníků z období druhé světové války blahorečen Janem Pavlem II.

Ubit za růženec

Kněžím po příjezdu do koncentračních táborů sebrali všechny náboženské předměty, především růžence, které u esemanů vyvolávaly doslova záchvaty zuřivosti. Když se někomu podařilo růženec ukrýt a později při nečekané štáře ho dozorcí objevili, dostal nesčetné ran kyjem a kopanců, což málokdo přežil.

V koncentráku Sachsenhausen byl vězněn prefekt semináře z Inowroclawi Władysław Demski. Tomu byl svěřen úklid lágru po příjezdu nováčků. V místnosti, kam noví vězni odkládali své svr-

Bl. Włodzimirz Laskowski. Foto: <http://pejliculadellholocaustojudio.blogspot.cz>

ky, zůstal na zemi ležet růženec. Esesáci nařídili P. Demskému, aby ho podupal. Ten kategoricky odmítl. Dozorci se tedy na něho vrhli a mlátili ho tak surově, až mu odrazili ledviny. Na nemocniční oddělení ho odmítli přijmout. P. Demski ještě týden trpěl, až vydechl naposled. Suroví esesmani však i do mrtvého kněze kopali a bili jeho tělo holí.

Také P. Demski byl blahořečen v roce 1999 Janem Pavlem II. Je patronem kněží diecéze Elbląg, základní školy v Straszewie a unie katolických škol v Inowroclawi.

Esasáči dozorcí v koncentracích jednali s katolickými kněžími podstatně hůř než s jinými vězni, s polskými duchovními potom ještě brutálněji. Proto také úmrtnost kněží v koncentracích byla značně vysoká. Jen v koncentráku Dachau bylo umučeno, zabito nebo zemřelo v důsledku špatného zacházení téměř 800 polských katolických kněží, uvězněných bez jakéhokoli vyšetřování a soudu. Provinili se pouze jedním: Byli polskými katolickými kněžími.

PhDr. Radomír Malý

*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

Použitá literatura:

Anger Mathew: „Katolicy, Żydzi i III. Rzesza“, in *Zawsze Wierni* 29/1999, Warszawa
Hoffmann Bedřich: *A kdo vás zabije*, Společenské podniky, Přerov 1946
Madajczyk Czesław: *Polityka III. Rzeszy w okupowanej Polsce*, PAN, Warszawa 1970

ALEPPO OSLAVUJE

Rozhovor s Dr. Nabilem Antakim z Aleppa

Navzdory téměř pět let trvajícím válečnému konfliktu Dr. Nabil Antaki zůstal v tomto syrském městě, aby se staral o lidi. Nyní hovoří o svých zkušenostech.

„Lidé ve východním Aleppu zažívají okamžiky radosti, když byli osvobozeni od teroristů, kteří používali civilisty jako lidské štíty.“ Tato slova znějí jinak než ta, která jsme navykli slyšet na Západě. Mnohá média popisovala osvobození syrského města vládními jednotkami, jako kdyby se jednalo o morovou ránu, zatímco tam, navzdory nevyhnutelným potížím a divokým epizodám, obyvatelstvo prožívalo dané chvíle s radostí, že noční múra skončila.

Dr. Nabil Antaki to potvrzuje. Narodil se v roce 1941, pracoval jako gastroenterolog a když válka zasáhla Aleppo, cítil nutkání uprchnout, aby si zachránil život. Ale rozhodl se zůstat. Nadále žil ve čtvrti Mouhafaz v západní části města, protože „lidé v průběhu konfliktu potřebují péči více než kdy jindy“.

Věrný Hippokratově přísaze vykonával svou práci během všech fází krutého konfliktu v Aleppu. A teď, když konečně utichl zvuk granátometů, Dr. Antaki vypráví své zkušenosti.

Pane Antaki, dnes máme na Západě „Den Aleppa“ na vyjádření solidarity

Dr. Nabil Antaki. Foto: <https://www.cath.ch>

s obyvatelstvem tohoto syrského města. Jaká je situace? Mnoho lidí během konfliktu přišlo o domov...

Situace v Aleppu je teď mnohem lepší, než tomu bylo v posledních čtyřech letech. Nyní je téměř celé osvobozeno od povstalců-teroristů. Obyvatelé Aleppa mají pocit bezpečí, v posledních několika dnech již nedochází k žádnému ostřelování granátomety, jak tomu bylo denně v uplynulých čtyřech letech. Obyvatelé východního Aleppa jsou osvobozeni od teroristů, kteří je používali jako lidské štíty. Ano, tisíce rodin ztratily domov, většina z nich před čtyřmi lety,

kdy povstalci v červenci 2012 napadli několik čtvrtí ve východní části Aleppa. Půl milionu osob v té době opustilo svůj domov a přešlo do západních čtvrtí, jež byly pod kontrolou syrské vlády. Během posledních týdnů při osvobozování východní části města ztratily domov tisíce lidí. 80 % obyvatel Aleppa jsou v dnešní době vnitřně vysídlené osoby.

Jste lékař. Jaká je podle vás zdravotní situace v Aleppu?

Vlastně není tak špatná, je lepší než předtím. Je přijatelná, ne velmi dobrá, ale přijatelná.

Na Západě byl v době osvobozování Aleppa kladen velký důraz zejména na civilisty uvězněné ve východní části města. Proč bylo obtížné provést evakuaci?

Evakuace byla obtížná ze dvou důvodů: Prvním z nich je to, že někteří povstalci dohodu o evakuaci odmítli a stříleli na civilisty, kteří se pokusili odejít. Chtěli si civilisty ponechat jako lidské štíty. Druhým důvodem je to, že ve smlouvě o evakuaci povstalci souhlasili s uvolněním blokády dvou obléhaných šítských vesnic

Zničené Aleppo. Foto: Flickr, FreedomHouse (CC BY 2.0)

v provincii Idlib, aby mohla proběhnout evakuace zraněných a nemocných lidí. Ale na začátku své závazky neplnili.

Situace, kterou popisujete, je odlišná od toho, co jsme slyšeli na Západě. Domníváte se, že informace o Aleppu byly západními médii podávány nepřesně?

Jistě, byly nepřesné a velmi často nepravdivé. Byly přehnané a široce pojednávaly o náletech, bombardování a utrpení lidí ve východním Aleppu, ale téměř nikdy se nezmiňovaly o utrpení obyvatel západního Aleppu, o každodenním ostřelování granátometry, které mělo každý den za následek velký počet obětí. Média neinformovala o tom, že povstalci přerušili dodávky vody do města s 1,5 milionu obyvatel.

Dochází podle vašeho názoru k dezinformacím o Sýrii?

Od začátku války nebyla západní média ani neutrální ani objektivní. Neměla zde své reportéry. Jejich hlavními zdroji informací jsou Syrská observatoř pro lidská práva a sociální síť jako Facebook. Pokud jde o SOHR, je to známá agentura vytvořená krátce před vypuknutím války, sídlí v Londýně a je řízena jedním mužem s jediným cílem: dezinformovat. Druhým zdrojem informací jsou videa a obrázky, které na Facebooku a Twitteru

Počet křesťanů v Aleppu neuvěřitelně klesl. Tři čtvrtiny z nich opustilo zemi. To představuje velkou nesnáz, protože jsme byli první křesťané na zemi a Sýrie byla kolébkou křesťanství.

zveřejňují aktivisté velmi blízcí teroristům. Mnohé z nich jsou falešné, některá videa byla pořízena v jiných zemích při jiných tragédiích. Většina západních médií však bohužel spoléhá pouze na tyto zdroje. Byla manipulována a dezinformovala veřejně mínění.

Oslavy v Aleppu. Foto: Zenit

Kdo jsou odpůrci Asada? Jsou to všechno islámští teroristé?

Téměř všechny ozbrojené skupiny v zemi jsou islámští teroristé. Jsou to nejen odpůrci Asada, ale také syrského státu. Nejsou to demokraté. Chtějí islámský stát. Neozbrojení odpůrci jsou především lidé, kteří opustili Sýrii před mnoha lety, emigrovali do Evropy a nemají se Sýrií žádné vazby. Jen nemnozí z nich jsou idealisté.

Myslíte si, že Asad má podporu většiny obyvatelstva?

Myslím, že ano, protože většina syrského lidu několik týdnů po vypuknutí války zjistila, že to, co se děje, není revoluce, jejímž cílem je přinést více demokracie, větší respekt k lidským právům. Většina Syřanů věděla, že ozbrojení protivníci Asada jsou povětšinou teroristé, džihádisté (90 000 z nich jsou cizinci), kteří chtěli zničit naši zemi a zřídit zde islámský stát.

Jste křesťan. Jak se změnila situace křesťanské komunity v Sýrii od počátku války?

Sýrie je sekulární stát. Naše postavení před válkou a během války se nezměnilo. Stejně jako naši muslimští bližní se křesťané v Sýrii považují nejprve za Syřany a teprve potom uvádějí své křesťanské vyznání. Ke změně však došlo – neuvěřitelně poklesl počet křesťanů v Aleppu. Tři čtvrtiny z nich opustilo zemi. To představuje velkou nesnáz, protože jsme byli první křesťané na zemi a Sýrie byla kolébkou křesťanství.

Jak vidíte politickou budoucnost Sýrie?

Po zneškodnění teroristů musí o budoucnosti Sýrie rozhodovat syrský lid bez jakéhokoli cizího vměšování.

Co pro obyvatelstvo Aleppu budou znamenat Vánoce?

Poprvé po pěti letech se budou Vánoce v Aleppu slavit s radostí. Pocit úlevy, že je Aleppo svobodné od teroristů, je pro křesťany velmi důležitý. Provedli rychlý úklid ve svých poničených katedrálách, kde se budou konat křesťanské oslavy a mše. Zdobí kostely a ulice a poprvé po pěti letech jsou relativně šťastní.

Federico Cenci

<https://zenit.org>

Přeložil Pavel Štíčka

ONYI TO OPRAVDU MYSLÍ VÁŽNĚ!

Dlouhý pochod feministek institucemi

Kdysi feministky bojovaly za práva žen. Dnes jsou horlivými obhájkyňmi genderové ideologie, která pomalu rozkládá náš svět. A zdá se, že nedají pokoj, dokud zde nezůstane kámen na kameni.

Je několik věcí, které vám při jakékoli přednášce moc nevěří. Když přednášíte o radikálním islámu, je to teze o tom, že oni opravdu (ale opravdu) mají za konečný cíl ovládnutí celého světa. Je to tak megalomanské, až to zní absurdně. Ale to neznamená, že to někdo nemyslí vážně. A že kvůli tomu není ochoten zabíjet.

Genderová bublina

Druhou věcí jsou radikální feministky a jejich genderová ideologie. Tady zase jen málokdo věří, že jejich konečným cílem je úplná a absolutní změna celé lidské společnosti, jak ji známe. A protože společnost tvoří muži a ženy, z jejichž svazku se plodí děti, zaměřily se právě na to. A opravdu (opravdu!) chtějí totálně změnit to, co si představujeme pod pojmem „muž“, „žena“ nebo „rodiče“. Ony to samozřejmě sami nikde neřeknou. Dobře vědí, že by tím své posluchače vyděsily podobně, jako je děsím já. Jenže čím jsou si ve svém uzavřeném světě genderových studií jistější, tím více si pouštějí pusu na špacír.

Samozřejmě ono se to zatím drtivě většiny lidí nedotkne. Zatím. Postupně si totiž zvykáme. Když jsem někdy před dvaceti lety poprvé slyšel o registrovaném partnerství, za břicho jsem se popadal. A všichni okolo taky. Pak se říkalo: „partnerství tedy ano, ale děti ne“. Co si asi myslí nejménovaný šéfredaktor *Respektu*, který mi před nějakými skoro patnácti lety říkal: „adopce ano, ale na děti nešahajte“. Ejhle, uteklo to jako voda a na pořadu dne jsou adopce. (Tehdejší) šéfredaktor samozřejmě mlčí. Alespoň to. Ti po něm už za to aktivně bojují.

Kdysi feministky (alespoň oficiálně) bojovaly za práva žen. Dnes se našly v nekonečných obdobích genderové ideologie, která tvrdí, že vlastně žádní

muži a ženy nejsou, protože je nekonečně mnoho možností, jak se cítit (gender je přece sociální pohlaví), a každý den si můžeme vybrat. Nevěříte? Mají to na nástěnce na genderových studiích na Univerzitě Karlově. A že je těch genderů nekonečně? Když jsem před čtrnácti lety studoval v USA, mluvilo se tam o GLBT

ležitostí Evropské unie a tato agenda je štědře podporována evropskými, norskými a EHP fondy. Vždy podle projektových období zažíváme neuvěřitelný rozkvět genderových nevládních organizací, které často sídlí na stejné adrese, jsou v nich stejní lidé, ale čerpají peníze na různé projekty.

Díky tomu se můžou už na třech samostatných katedrách zabývat ekofeminismem, kyberfeminismem, anarchofeminismem, GenderFuckem (má to prý něco společného se „subverzivním potenciálem genderově nenormativních strategií“)… Mohou se zabývat „environmentální souvislostí dámských hygienických potřeb“. Mohou chodit na přednášky: „Jaké jsou důsledky popularity detektivek z hlediska feminismu“. Nebo na seminář o „konstrukci autenticity a genderové identity v hip hopu“. Studovat „subverzi genderových stereotypů v období modernismu“ nebo jak „hierarchii na základě pohlaví explicitně nahrazuje hierarchie moci“.

Foto: Flickr, segagman (CC BY-ND 2.0)

Je libo ekofeminismus, kyberfeminismus, anarchofeminismus, GenderFuck či snad seminář na téma binárnost záchodů?

(gayové, lesby, bisexuálové a transsexuálové). Pak se dalo první L, aby lesby byly první. Pak se přidalo I jako intersexuálové (nepetejte se mě, co to je). A teď se v koaliční smlouvě v Berlíně (míněno spolkové zemi Berlín) oficiálním termínem stalo LGBTTIQ (přibyli transgenderi a queer – to jsou myslím ti, co vůbec neví, co jsou zač). Že my nejsme Berlín? Nejsme. Ale budeme. Podpora genderové politiky je totiž oficiální zá-

Malí, ale šikovní

Jistě, zabývá se tím u nás statisticky zanedbatelná část populace. A jak nedávno v týdeníku *ECHO* trefně poznamenala Lenka Zlámalová, tihle progresivisté by se se svojí agendou nikdy do parlamentu nedostali. Proto neříkají naplno, co chtějí, a drží se hesla o „dlouhém pochodu institucemi“. Podívejme se třeba na jejich líheň – stranu Zelených. Ta už dávno není ve vládě, ale její lidé ano. Nedávno se spolupředseda mladých Zelených (a bývalý předseda Studentské rady Filozofické fakulty UK) chlubil skvělými semináři na téma binárnost záchodů. Neboli, jak je hrozné, že existují oddělené záchody pro muže a ženy. A že to začaly (ne, nedělám si legraci – tak-

hle to opravdu píšou, aby bylo jasné, že jde o muže i ženy a další) řešit ze stavebních/ekonomických/a jiných hledisek. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že tyhle skvělé semináře dělá vedoucí oddělení rovnosti žen a mužů na Úřadu vlády.

A nejde jen o vládu. Neziskovky už dávno nejsou jenom ušmudlané charity, kde nadšenci pracují s postiženými dětmi nebo bezdomovci. Takové jsou také a zaplat' Pánbůh za to, že v nich jsou lidé ochotní se angažovat. Ale jsou tu i neziskovky, které fungují jako koncerny a továrny na peníze. A ty peníze mají nejen od státu z dotací, ale i od soukromé sféry. Velké společnosti snadno a rychle podlehnou módním trendům a než by riskovaly, že budou označeny za homofobní, raději rychle zasponzorují Prague Pride. Jen se podívejte na webové stránky tohoto pochodu homosexuálů a uvidíte, kolik desítek velkých společností je sponzoruje. Lidé z neziskovek i lidé z velkých firem jsou koneckonců všichni absolventi podobných univerzit a žijí ve stejných bublinách.

Stejně jako islamisté nebudou nikdy spokojeni, dokud nedobudou svět, ani tihle blázni nebudou mít klid, dokud naši společnost zcela nezmění, potažmo nezničí. Když už neví, co by, vymýšlí si třeba to, že na jednáních strany Zelených budou nejdříve mluvit „nemuzi“ (takový hezký nový termín, „žena“ je totiž zastaralé), pak nové členky a pak teprve ostatní. Tak tam jsme to dopracovali s rovnoprávností...

Potrefené maminky

Samozřejmě, nejdříve je třeba zpracovat děti. Takže teď se třeba terčem kritiky stala nevinná slabikářová básnička Jiřího Žáčka „Maminka“. Prohluhuje prý genderové stereotypy. Posuďte sami, něco tak hrozného jste jistě už dlouho nečetli:

„K čemu jsou holky na světě? / Aby z nich byly maminky, / aby se pěkně usmály, / na toho, kdo je malinký. / Aby nás měl kdo pohladit, / a povědět nám pohádku. / Proto jsou tady maminky, / aby náš svět byl v pořádku.“

Škola je vůbec místem, kde se zjevně genderovým stereotypům daří. Všimli jste si, že při focení tříd kluci stojí, zatím-

co holky (pod nimi) sedí na lavici? Jasný příklad mužské mocenské dominance... A co teprve čeština. Jak je možné, že v učebnici jsou věty jako „Kluci dovádějí v řece a děvčata se slunila na sluníčku“? Děvčata jsou vykreslována pasivně a neprůbojně, zatímco chlapi dominantně a dravě. A to nemluvím o tom, že v legendární sbírce úloh z matematiky od Františka Bělouna (ještě teď se mi dělá špatně, když si na ni vzpomenu) vystupují ženy jen v osmi příkladech.

V pojetí paní ministryně je nyní rodina doslova cokoli. Dokonce i jednotlivec. A pak samozřejmě jakákoli skupina jakýchkoli osob jakéhokoli pohlaví. Chybí snad už jen pejsek.

Foto: Flickr, khowagal (CC BY-NC 2.0)

Dost legrace

Potíž je, když se aktivistky, které se dosud vyžívaly v pořádání seminářů, kde vysvětlují, jak je film „Jak vytrhnout velrybě stoličku“ sexistický, dostanou do pozic, kde opravdu ovlivňují naše životy. Jednou z těch, kterým se to podařilo, je bývalá ředitelka gender studies Michaela Marksová Tominová, která se stala ministryní práce a sociálních věcí. A díky tomu, že to po ní nikdo nechtěl vzít, přežila i poslední výměny ve vládě. Marksová Tominová (ne nadarmo přezdívaná Marxová-Engelsová) nyní připravila koncepci rodinné politiky. Tedy rodinné... Spíše protirodinné. Nesmíme zapomínat, že rodina je okovem patriarchy, a tak je

potřeba s ní trochu zamávat. Třeba tím, že ji rozředíme. V pojetí paní ministryně je nyní rodina doslova cokoli. Dokonce i jednotlivec. A pak samozřejmě jakákoli skupina jakýchkoli osob jakéhokoli pohlaví. Chybí snad už jen pejsek. A kočička. Klíčovým principem má být „svoboda volby“, blaho dítěte je až další v pořadí. Poprvé se tu dozvídáme, že existuje něco jako „právo na dítě“, podle kterého každý, kdo dítě chce mít, ho prostě mít bude. Takže už to nebude tak, že asistovaná reprodukce je tu pro nešťastný pár, který má zdravotní problém. Ale když se rozhodne padesátiletá žena, dva (nebo tři) homosexuálové či osamocený starší muž, reprodukční klinika tu (za peníze ze zdravotního pojištění) bude vždy k dispozici. Tady zastříhal ušima Andrej Babiš, který vlastní většinu reprodukčního byznysu v ČR.

Co v koncepci najdeme dále? Místo odečtů z daní, které podporovaly ty pracovité, plošné dávky pro všechny. A protože stát má mít vše pod palcem, vadí dokonce i chůvy a neformální hlídání dětí, protože ty mají být přece hezky v jeslích a ve školkách pod dozorem. A navíc státu unikají (jistě ohromné) příjmy z daní a sociálního pojištění. Až budu příště sestře hlídat děti, asi bych se měl nahlásit na finanční úřad. A protože cílem jsou ženy v zaměstnání a děti v jeslích, je nutno ženy nějak motivovat – a to tím, že se zruší sleva na manželku. V koncepci tomu říkají, že „současný systém odrazuje méně vydělávajícího partnera od výdělečné činnosti“. Přeloženo do lidštiny to znamená, že matky by neměly dostávat moc velkou podporu a místo toho by měly šupem mazat do práce. Místo toho dostanete vyšší porodné a státem garantovaný spotřební úvěr do výše 300 000 Kč. Nevím, koho to při dnešních nízkých úrokových sazbách ohromí...

Ale nápadů, jak změnit svět k lepšímu, není v rukou snaživých aktivistů nikdy dost. Takže v koncepci najdeme ještě návrh na hormonální antikoncepci pro ženy zdarma (tedy zdarma... on to zaplatí daňový poplatník). Tady zastříhal ušima pro změnu farmaceutický průmysl. A aby si to třeba děvčata nerozmyslela, tak je nutno posílit sexuální výchovu.

A něco by se taky mělo udělat s tím, že muži tráví péčí o děti jen deset hodin týdně, zatímco ženy 16,5. A taky kojenní by se mělo rozdělit spravedlivě. Půl na půl...

Nebát se!

Je načase přestat se bát. Rektor univerzity Karlovy Zíma už odebral Feministické

společnosti UK právo zaštiťovat se jménem univerzity. Rektor Jihočeské univerzity nedávno v rozhovoru řekl: „Asi za to budu někým hodně nenáviděn, ale třeba gender studies je pro mě méně kritický a více nátlakový obor, který vychovává především lobby.“ Chce to odvalu, s těmi kolegyněmi z genderových studií se totiž nikomu do střetu nechce. Snad

tu odvalu najde víc lidí, kteří zatím jen opatrně kroutí hlavou.

Matyáš Zrno

Matyáš Zrno, šéfredaktor časopisu *Psychologie dnes* a programový ředitel *Občanského institutu*

EVROPSKÁ INTEGRACE: BOJ O POJETÍ RODINY. NĚKOLIK STŘÍPKŮ Z MOZAIKY

Pokračuje souboj o samotnou povahu rodiny a manželství. Evropské instituce nejsou neutrálním hráčem.

Demografická perspektiva

Celý evropský kontinent je v současné době v situaci akcelerující demografické krize, z níž plyne a kterou dále prohlubuje krize kulturní a hodnotová. Čísla hovoří jasnou řečí: v současné době dosahuje průměrná plodnost (neboli fertilita, tj. počet dětí na jednu ženu během celého reprodukčního cyklu) v zemích EU pouze 1,58 dítěte na ženu (2014), přičemž hranici 2 dětí na matku během celého reprodukčního cyklu přesahuje velmi jemně pouze Francie, a to výhradně díky výrazně vyšší porodnosti francouzských žen neevropského původu. Pro pouhé zachování populace je přitom nezbytná plodnost na úrovni alespoň 2,2 dítěte na ženu. Přepočteno na konkrétní čísla: ještě v 60. letech se v zemích odpovídajících dnešní EU narodilo okolo 7,5 miliónu dětí. V současné době tyto počty oscilují v jednotlivých letech mezi 5 a 5,5 miliónu.

O situaci hodně vypovídá rovněž to, že téměř polovina (46,1 %) novorozenců v EU byly děti prvorozené; naproti tomu jen 12,2 % byly děti třetí a pouze 5,9 % čtvrté a další. Je třeba uvést, že jedním z velmi významných faktorů demografické krize jsou umělé potraty, kterých je v zemích unijní osmaadvacítka ročně provedeno cca 1,25 miliónu.

Kroky Evropské unie

V situaci demografické krize bohužel nelze hovořit o snaze EU nalézt účinné řešení; právě naopak. V oblasti rodinné politiky nedisponuje sice Evropská unie žádnými formálními kompetencemi, sféra rodin je tedy plně v kompetenci jed-

Rodina? Foto: Flickr, Leonardo Veras I (CC BY 2.0)

notlivých členských států. Přesto ale do ní Unie vstupuje prostřednictvím různých jiných nástrojů – jednak jde o oblast antidiskriminace, usnadnění volného pohybu osob v rámci EU, boje proti sociálnímu vyloučení a chudobě. Jde převážně o nástroje tzv. měkkého práva. Tak například v rámci komplexní ekonomické agendy Evropa 2020 se setkáváme s cílem zvyšování podílu zaměstnaných žen, čehož Brusel využívá k nátlaku na členské státy,

například co se týká zvyšování počtu míst v zařízeních péče již pro nejmenší děti. Brusel dále reguluje sféru přeshraniční koordinace sociálních dávek a celou řadu právních aspektů rodin usazených v jiné členské zemi, případně manželství odlišných státních příslušníků a podobně.

Některá dílčí opatření z unijní dílny, například v oblasti sladování rodinného a pracovního života, mohou mít pozitivní demografický či prorodinný dopad; i tyto kroky však namnoze zasahují do oblasti, která by měla být předmětem svobodného a takřka intimního rozhodnutí každé jednotlivé rodiny. Unijní politické nástroje téměř nikdy nevnímají rodinu jako celek – řeší například chudobu žen, ovšem nikoli příjmy celé rodiny.

Boj o charakter rodiny

Zásadním aspektem, který se přenáší na celoevropské kolbiště, je boj o samotnou definici rodiny. Jednotlivé převážně západoevropské země zcela pod vlivem neomarxistické genderové agendy zcela upouštějí od přirozenoprávní definice rodiny založené na manželském svazku muže a ženy určeném k plození a výchově dětí v podmínkách přirozené mezigenerační solidarity.

Jakkoli je Evropská komise povinna zachovávat názorovou a hodnotovou

neutralitu, viceprezident Evropské komise Frans Timmermans se v posledních dvou letech opakovaně vyjadřoval ve prospěch uznávání homosexuálního manželství všemi členskými státy EU. Tyto výroky pronášel jménem Unie např. v rámci dnes již formalizovaného uskupení zemí podporujících LGBT agendu v rámci OSN, stejně se vyjadřoval i na několika akcích pořádaných homosexuální lobbistickou platformou ILGA (není bez zajímavosti, že place-nou převážně evropským rozpočtem). Přitom je zcela zřejmé, že Timmermans překračuje svým tlakem na uznávání, či dokonce zavedení tohoto „výdobytku“ všemi členskými státy EU své kompetence. Článek 9 Listiny základních práv EU říká, že „Právo uzavřít manželství a založit rodinu je zaručeno v souladu s vnitrostátními zákony, které upravují výkon těchto práv“. Obdobně se i Evropský soudní dvůr ve věci *Schalk a Kopf vs. Rakousko* už v roce 2010 jasně vyjádřil, že otázka legislativní úpravy stejnopohlavních párů rozhodně nespadá do unijních kompetencí, ani ji nelze z práva unie vyvodit. Soudní bitva feministů a LGBTI za destrukci definice tradiční rodiny formou europeizace probíhá spíše v rámci Evropského soudu pro lidská práva, který je součástí nikoli unijních struktur, ale Rady Evropy. Koncem loňského roku zasadil ovšem další ránu aktivistům Evropský soudní dvůr, a to ve věci *David*

L. Parris vs. Trinity College Dublin, který ve sporu o nárok na pozůstalostní penzi pro registrovaného partnera mj. potvrdil, že „... rodinný stav a dávky, které z něj vyplývají, jsou v pravomoci členských států, do které unijní právo nezasahuje“.

Jedním z nástrojů, které v Evropské unii mají zvyšovat participaci veřejnosti na rozhodovacím procesu, je tzv. Evropská občanská iniciativa, kterou mohou evropské občany vyzvat Evropskou komisi k předložení návrhu právního aktu k nějaké otázce. Podmínkou je, že iniciativa nasbírá v roční lhůtě nejméně 1 milion podpisů napříč Evropou, při překročení jistého procenta petentů aspoň v sedmi členských státech. Aktuálně probíhá sběr podpisů iniciativy *Mum, Dad and Kids* (Máma, táta a děti) usilující o vydání nařízení EU, které by definovalo manželství jako svazek muže a ženy a rodinu založenou právě na manželství. Iniciativa byla Komisi trnem v oku ještě před svým spuštěním. Již v prosinci 2015 zaujala stanovisko, že iniciativa „nepřispívá k dalšímu rozvoji EU a evropského práva, ale dotýká se kontroverzní a emocionálně nabitě problematiky, která má význam jen pro menšinu, a nikoli pro drtivou většinu občanů EU“.

Za této situace se v současné době výrazně vyděluje region střední a východní Evropy, který si, šokován překotným opouštěním rodinných hodnot ze strany většiny západních zemí, začíná uvědo-

movat naléhavost ochrany a podpory rodiny mj. kodifikací definice manželství v ústavním právu. Již delší dobu takovou definicí, odkazující na manželství jako svazek jednoho muže a jedné ženy, obsahují ústavy Běloruska, Bulharska, Černé Hory, Litvy, Lotyšska, Moldavska, Polska, Srbska, Ukrajiny. V posledních letech se definice, často za halasných protestů aktivistů, jejichž hlas rovněž velmi silně rezonoval v evropských institucích, dostala i do ústavy Maďarska (2012), Chorvatska (2013), Slovenska (2014) a Makedonie (2015). V současné době je předmětem diskusí podobný návrh i v Rumunsku. Taková cesta se jeví jako nejistější obrana před výstřelky Bruselu.

Unie tak rozhodně nevytváří prostředí, ve kterém by se rodiny mohly cítit svobodněji. Evropské úředníky a politiky, alespoň při své současné skladbě, sotva přijmou staletými osvědčený poznatek, že rodina je v harmonii a stává se místem skutečného štěstí, pokud se rozdíl mezi mužem a ženou stanou příležitostí pro vzájemné obohacení. A teprve ze zdravých rodin může vyrůst svobodná a sebevědomá společnost.

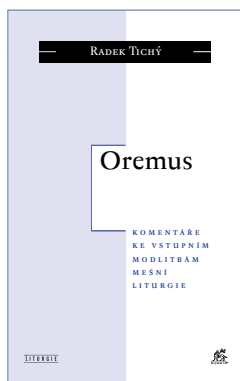
Josef Mudra

Mgr. Ing. Josef Mudra,
pracovník veřejné správy

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, 110 00 Praha 1
tel.: 224 218 440, e-mail: krystal@op.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

Guy Bedouelle: 9 tváří dominikánské svatosti

V návaznosti na Devět způsobů modlitby svatého Dominika představuje francouzský dominikánský teolog a historik Guy Bedouelle (1940–2012) devět cest dominikánského života a svatosti. Na postavách Jordána Saského, Tomáše Akvinského, Kateřiny Sienské, Fra Angelica, Martina de Porres, Henriho-Dominiqua Lacordaira a dalších autor vykresluje hlavní rysy dominikánské spirituality: radost, odvahu, vnitřní zápal a boj o pravou svobodu. Brož., 152 str., 185 Kč

Radek Tichý: Oremus. Komentáře ke vstupním modlitbám mešní liturgie

Kniha přináší komentáře ke všem mešním kolektám během roku, a to jak v české, tak v latinské verzi. Tuto část liturgie zpravidla nevnímáme, přesto však obsahuje teologické poklady, které se autor snaží odhalit. Brož., 188 str., cca 210 Kč

VÁNOČNÍ ČTENÍ

Zvláštní půvab Vánoc pro mne mají večery s novými knihami. Večer se usadíme a začínáme si číst. Každoročně je to nějaké překvapení.

Také letos jsem dostala překvapení: životopis Růženy Vackové „Trestankyně“ autorky Mileny Štráfaldové.

Její život vyvrcholil německým odsouzením k trestu smrti, jemuž těsně unikla. Následovalo ale komunistické odsouzení na 22 let, z něhož si „odpykala“ 15 let. Hrůzu vysilující práce, špíny, kryš, hmyzu může člověk překonávat silou ducha a vzdělání: „státní“ ženy v Pardubicích, Opavě, v Ostrově nad Ohří, v Ilavě postupně zahájily tajnou vězeňskou univerzitu. Přednášky a semináře se konaly v noci na záchodě, na tmavých, neosvětlených chodbách, v lepším případě v neděli venku na trávníku. Dagmar Šimková to líčí: „V šeru poznávám Růženku v mužských podvlékačkách a košili bez knoflíků... Tahle vynikající umělkyně, promrzlá a zdegradovaná, uprostřed noci, bídy, zloby, nesmyslu, krutosti – tvoří dál.“ ... „Debatujeme skoro až do rána. Necítíme zimu ani hlad a nevidíme mříže a nic z toho záhrobního světa, jen nepokořenost lidské mysli, která je silnější než ochabující tělo.“

Růžena se svými lekci o dějinách umění nebyla sama. Bývalá dlouholetá učitelka Jiřina Zábránová (matka básníka Jana Zábrany) vyprávěla trestankyním o historii a literatuře, Albína Palkosková,

kteří na vysoké škole přednášela budoucím diplomatům etiketu, učila trestankyně společenskému chování. Se spisovatelkou Ninou Svobodovou konverzovaly francouzsky a Jiřina Štěpničková (matka herce Štěpničky) jim povídala o divadle a o herectví.

A to vše musely ženy zvládat bez duchovní podpory: zatímco uvěznění muži měli vždy oporu kněží a duchovních, ženám poskytnuta být nemohla. Podstatná část katolických vězňů (mj. můj otec) byla propuštěna na Velkou amnestii roku 1960, ženy na tom byly hůře. Ale Růžena Vacková trvala na solidaritě. Když jí bylo po Velké amnestii nabídnuto, že si může požádat o podmíněčné propuštění – odmítla. Prokurátorovi, který jí to nabídl, řekla: „Já tu zůstanu, dokud nebude z vězení propuštěn poslední politický vězeň.“

Její mládí přitom začínalo úplně jinak. Dcera ze vzdělané, kultivované a hmotně zajištěné rodiny byla obklopena laskavostí a péčí. Už za svých studií si ale položila otázku, čemu dát ve svém ženském životě přednost: věnovat se rodině, nebo přijmout svou profesi jako výlučné poslání? Rozhodla se jít cestou vědecké a pedagogické kariéry s tím, že její rodinou budou její studenti. Tento svůj mateřský rys uplatňovala pak ve všem, co v životě dělala, i když to bylo o hodně jiné, než si před druhou světovou válkou mohla představit. Její byt byl po léta každý večer otevřen přátelům, zejména

studentům a mladým umělcům: četlo se tu z rukopisů, přednášelo a diskutovalo. Vacková, která vystudovala klasickou archeologii, dějiny umění, filosofii a estetiku, se později mimo jiné stala rektorkou malé katolické univerzity *Studium catholicum*. Svou mateřskou ale uplatnila i ve vězení, kde se dokázala ujmout i rozvrácených kriminálnic a otevřít jim jiné obzory.

Po okupaci, která ji připravila o bratra a její sestru o manžela, znovu zahájila činnost na Karlově univerzitě, účastnila se obnovy *Studia catholica* a pomáhala intelektuálně i charakterově formovat novou generaci. Když šli po únorovém převratu studenti manifestovat na Hrad podporu prezidentu Benešovi, šla v čele průvodu. Po patnácti letech vězení se vrátila do jiné, otevřenější situace: patřila k těm z politických vězňů, kteří dokázali překonat vlastní bolest a připojit se k Chartě, jejíž zakladatelé ještě v roce 1969 usilovali o zákaz K231. (Já bych to nedokázala.)

Když v roce 1982 zemřela, zastavila policie dopravu na Malvazinky, aby nám ztížila přístup na hřbitov. (Tu scénu si pamatuji dodnes...)

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

„Věřím, že začínající rok bude lepší než minulý, protože je to rok mariánský,“ říká kardinál Robert Sarah. Věříme s ním. „**Panna Maria se ukázala v roce 1917, protože svět tehdy směřoval špatným směrem. Totéž lze říci také o našem světě.** Pokud chceme, aby byl náš svět lepší, musíme změnit svůj vztah k Bohu a Bůh napravit vztahy mezi lidmi a národy,“ dodává a podotýká, že nepřitelem obnovování vztahu k Bohu je halas, v němž dnešní lidé žijí. „**Ticho je Boží cestou.** On sám k nám přišel v tichosti. Pokud se s ním chceme setkat, musíme se naučit tichu. Také kněží se musí naučit mlčení. Když totiž jdeme na mši, často od začátku do konce slyšíme pouze kněze, který nepřestává mluvit. Nenechává Bohu čas, aby on mohl k lidem promluvit. Nabízí se otázka, s kým se lidé v kostele vlastně setkali, s Bohem, nebo se sebou navzájem?“

Ministryně práce a sociálních věcí Marksová Tominová má v rámci koncepce sociální politiky mj. také záměr rozdat 118 tisícům lidí sociální byty. Na první pohled nic špatného, ale... takové politické kroky vytvářejí závislost. Sociální podpora organizovaná státem je zdravá a spravedlivá jen do určité míry. A respektuje svobodu člověka jen do určité míry. **Sociální dávky či výhody se posky-**

tuji v režimu něco za něco. Ale je to vykoupeno vyšší cenou než finanční. Zcela systematicky jsou totiž bořeny svobody jednotlivců a především rodiny. Přerodělování peněz vede k vyšší moci státu a narůstání kontroly. Je to dobře? Zcela jistě ne. Ekonomka Šichtařová k tomu říká: „No jasně! Rozdáme lidu byty, pak rozdáme lidu dávky, pak rozdáme pěstounům děti sebrané rodinám, co bychom

Koláž: mimi

se žinýrovali, když rozdáváme z cizího? To už snad dokonce raději řídit stát jako firmu než jako bolševici. Já to pořád říkám, že paní Marksová je ve skutečnosti zakuklená kovaná marxistka... Její potíž je v tom, že nepochopila, co znamená slovo ‚nárok‘: **Nárok máme třeba na život, na ochranu svého majetku, na integritu těla a podobně. Ale nic jako ‚nárok‘ na děti ze zklamavky, ‚nárok‘ na darova-**

né byty nebo ‚nárok‘ na práci neexistuje! A všude tam, kde iluzi ‚nároků‘ podlehli, brzy přestalo být k žítí.“

Máme pohádkovou zimu, zamrzlá krajina se nadšeně třpytí, takřka každý den připadne aspoň někde pár centimetrů sněhu, pod nohama to každé ráno i večer křupe přímo symfonicky. Ovšem jeden háček to má. **Sníh z chodníků a od našich příbytků se musí také odklízet, že ano.** Z této banality se stala otázka politiky: Švédské hlavní město přijalo vyhlášku o dodržování „rovnosti pohlaví“, takže při uklízení sněhu podle stockholmského zastupitelství musí být vzato v potaz to, že na silnicích jezdí auta a na chodnicích chodí chodci. A v autech jezdí procentuálně více mužů, zatímco na chodnicích chodí více žen. Dosud se dříve odklízely silnice pro automobily a jakmile byly upraveny, přišly na řadu chodníky. **Genderově nekorektní přístup byl dokumentem napraven. Při první sněhové kalamitě, která nastala ve Švédsku zkraje listopadu, však město ovládl naprostý chaos, došlo k mnoha dopravním nehodám, dálnice byly zablokovány a spousta lidí se nedostala do svého zaměstnání či do školy. A to všechno kvůli chiměře genderové rovnosti. S ní se prostě nikam nedostaneme.**

-zd-

29. 1.	Ne	4. neděle v mezidobí Sof 2,3; 3,12–13, Žl 146, I Kor 1,26–31, Mt 5,1–12a
30. 1.	Po	sv. Martina, panna a mučednice Žid 11,32–40, Žl 31, Mk 5,1–20
31. 1.	Út	Památka sv. Jana Boska, kněze Žid 12,1–4, Žl 22, Mk 5,21–43
1. 2.	St	sv. Pionius, kněz a mučedník Žid 12,4–7.11–15, Žl 103, Mk 6,1–6
2. 2.	Čt	Svátek Uvedení Páně do chrámu Mal 3,1–4 (Žid 2,14–18), Žl 24, Lk 2,22–40
3. 2.	Pá	sv. Blažej, biskup a mučedník, sv. Ansgar, biskup Žid 13,1–8, Žl 27, Mk 6,14–29
4. 2.	So	sv. Ondřej Corsini, biskup Žid 13,15–17.20–21, Žl 23, Mk 6,30–34

5. 2.	Ne	5. neděle v mezidobí Iz 58,7–10, Žl 112, I Kor 2,1–5, Mt 5,13–16
6. 2.	Po	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků Gn 1,1–19, Žl 104, Mk 6,53–56
7. 2.	Út	sv. Richard Gn 1,20–2,4a, Žl 8, Mk 7,1–13
8. 2.	St	sv. Jeroným Emiliani, kněz, sv. Josefína Bakhita, panna Gn 2,4b–9.15–17, Žl 104, Mk 7,14–23
9. 2.	Čt	sv. Apollonie, panna a mučednice Gn 2,18–25, Žl 128, Mk 7,24–30
10. 2.	Pá	Památka sv. Scholastiky, panny Gn 3,1–8, Žl 32, Mk 7,31–37
11. 2.	So	Panna Maria Lurdská (Světový den nemocných) Gn 3,9–24, Žl 90, Mk 8,1–10

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.